

Sygn. akt II Ka 337/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Ryszard Warda

SSO Michał Pieńkowski (spr.)

Protokolant: Dorota Dzięczek

przy udziale Ewy Budzińskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Ostrołęce

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2013 r.

sprawy:

A. N. (1) oskarżonego o czyn z art. 288 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 9 września 2013 roku

sygn. II K 362/12

orzeka:

I. zaskarżony wyrok uchyla,

II. uznając, iż wartość szkody wyrządzonej czynem oskarżonego A. N. (1) wyniosła 350 złotych, co wyczerpuje znamiona czynu z art. 124 § 1 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie umarza,

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 337/13

UZASADNIENIE

Prokura Rejonowa w W. oskarżyła A. N. (1) o to, że w dniu 21 lipca 2009 roku w miejscowości S. na ul. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia w ten sposób, iż rękoma uderzał w nadwozie samochodu m-ki H. o nr rej. (...) czym spowodował wgniecenie na tylnym prawym błotniku w w/w samochodzie powodując straty w wysokości 350 złotych na szkodę R. D. (1),

to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 9 września 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. II K 362/12 uznał A. N. (1) za winnego tego, że w dniu 21 lipca 2009 roku w miejscowości S. na ul. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia mienia w ten sposób, iż rękoma uderzał w nadwozie samochodu marki H. o nr rej. (...), czym spowodował wgniecenie na tylnym lewym błotniku w w/w samochodzie powodując straty w wysokości 735,61 złotych na szkodę R. D. (1) i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając

wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym kwotę 100 złotych tytułem opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku na korzyść oskarżonego wniósł obrońca oskarżonego. Skarżący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych mogący mieć wpływ na wydane orzeczenie w postaci ustalenia, że oskarżony biegał dookoła samochodu R. D. (1) i uderzał w niego pięściami oraz, że uszkodzenie tylnego lewego błotnika zostało spowodowane przez oskarżonego,

- naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 4, 5 § 2, 7, 424 § 1 k.p.k. poprzez czynienie domniemań na niekorzyść oskarżonego, naruszenie zasady domniemania niewinności, dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także istotne braki w uzasadnieniu w postaci uznania za wiarygodne zeznań R. D. (1) bez rzeczowej analizy tych zeznań z uwzględnieniem opinii biegłego, braku rzetelnej analizy zeznań świadków, uznanie za niewiarygodne zeznań A. N. (2) i wyjaśnień A. N. (1), którzy byli na miejscu zdarzenia i konsekwentnie relacjonują zdarzenie, uznanie, że przeprowadzone czynności dowodowe wystarczająco udokumentowały popełnienie przestępstwa przez oskarżonego w sytuacji, w której nie przeprowadzono podstawowego dowodu w postaci zabezpieczenia śladów daktyloskopijnych względnie innych, które powinny być zabezpieczone, w sytuacji w której oskarżony kategorycznie zaprzeczał uszkodzeniu pojazdu (co więcej R. D. (1) miał ujawnić uszkodzenie dopiero po kilku godzinach), brak uwzględnienia faktu, że według R. D. (1) oskarżony miał biegać dookoła samochodu, uderzać w niego ręką i kopać go, co nie pozostawiło śladów na pojeździe poza jednym miejscem, brak analizy, która miałaby wykluczyć, że R. D. (1) sam spowodował uszkodzenie, brak analizy zeznań świadka G. R., który dokonywał oględzin, sprzeczność polegająca na stwierdzeniu, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, w sytuacji w której Sąd ustalając stan faktyczny nie wskazał aby oskarżony spowodował uszkodzenie pojazdu, a jedynie biegał dookoła niego, brak analizy zdarzenia, brak wytłumaczenia dlaczego zeznania policjantów w sprawie są bardziej wiarygodne od zeznań bezpośredniego świadka – A. N. (2),

- oddalenie wniosków dowodowych obrony.

W konkluzji obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się o tyle zasadna, że skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku i umorzeniem postępowania.

Kontrola instancyjna nie wykazała aby Sąd I instancji dopuścił się uchybień w postaci naruszenia przepisów postępowania to jest art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. W prowadzonym postępowaniu, wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy dokonał oceny wszystkich dowodów i ocenę tę w sposób należyty uzasadnił. Podkreślił na podstawie jakich dowodów ustalono stan faktyczny w niniejszej sprawie oraz wskazał, którym dowodom nadał walor wiarygodności, a którym tego waloru odmówił i wskazał podstawy tej odmowy. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia odniósł się do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego i w sposób staranny ocenił wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania występujących w sprawie świadków, w tym także pokrzywdzonego.

W zakresie zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. podnieść należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem – przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. jeżeli jest to poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy główniej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszelkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego i jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Kolejnym warunkiem, od którego spełnienia uzależnia się przyjęcie, że zaprezentowana ocena dowodów pozostaje w granicach art. 7 k.p.k., jest to aby była ona wyczerpująco

i logicznie uargumentowana w uzasadnieniu wyroku. Tym samym uzasadnienie wyroku musi spełniać wymogi określone w art. 424 k.p.k. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy sprostał powyższemu zadaniu. Wszystkie dowody zostały przez Sąd I instancji szczegółowo i wnikliwie omówione, Sąd wskazał którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym wiarygodności odmówił i stanowisko swoje szczegółowo uzasadnił. Ocena zeznań świadków dokonana przez Sąd Rejonowy jest logiczna i w sposób prawidłowy uzasadniona. W ocenie Sądu wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego zaprezentowanego w apelacji Sąd I instancji szczegółowo wyjaśnił rozbieżność w zeznaniach pokrzywdzonego i ocenę te Sąd odwoławczy w całości podziela. Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i pełny ocenił zeznania świadka A. N. (2) i w pełni zasadnie wysnuł wniosek w przedmiocie ich wiarygodności. Brak zabezpieczenia w toku postępowania przygotowawczego śladów daktyloskopijnych jakkolwiek można uznać za uchybienie jednakże uchybienie to w żaden sposób nie może obciążać pokrzywdzonego, a biorąc pod uwagę jego wiarygodne zeznania nie stanowi przeszkody w możliwości prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. W zakresie zarzutu braku analizy możliwości uszkodzenia samochodu przez samego pokrzywdzonego to Sąd uznając za w pełni wiarygodne zeznania pokrzywdzonego jednoznacznie przesądził o braku możliwości uszkodzenia pojazdu przez niego samego i dalsza analiza tego typu okoliczności jest bezprzedmiotowa. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy odniósł się do zeznań świadka G. R. ale słusznie uznał je za nie wnoszące istotnych okoliczności dla meritum sprawy. Sąd Rejonowy w sposób pełny i szczegółowy odniósł się do zeznań występujących w sprawie funkcjonariuszy policji i tę ocenę Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być skuteczny tylko wtedy gdy Sąd I instancji oparł wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego lub wysnute wnioski nie są zgodne z zasadami prawidłowego rozumowania. W niniejszej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Sąd Rejonowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe i jego wynik w sposób rzetelny ocenił, a następnie w sposób pełny i precyzyjny wykazał winę oskarżonego A. N. (1) w zakresie zarzuconego mu czynu. Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił iż uszkodzenia lewego tylnego błotnika w samochodzie R. D. (1) powstało na skutek uderzenia pięścią przez oskarżonego A. N. (1) i ustalenia te znajdują pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

W zakresie zarzutu oddalenia wniosków dowodowych obrony obrońca oskarżonego w złożonej apelacji w żaden sposób nie precyzuje jakich wniosków dowodowych dotyczy jego zarzut jak również w jaki sposób ich oddalenie mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a więc szczegółowe odniesienie się do tego zarzutu nie jest możliwe.

Wobec powyższego Sąd nie podzielił argumentów przedstawionych w apelacji przez obrońcę oskarżonego i nie znalazł podstaw do kwestionowania zarówno oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych. Jednakże wniesiona apelacja spowodowała uchylenie zaskarżonego wyroku i w konsekwencji umorzenie postępowania. Podnieść bowiem należy, iż w trakcie pierwszego postępowania toczącego się w niniejszej sprawie pod sygn. II K 811/09 oskarżony A. nader został skazany przez Sąd Rejonowy w Wyszku za czyn zarzucony mu aktem oskarżenia (wyrok k. 93). W akcie oskarżenia wysokość szkody spowodowanej czynem oskarżonego została określona na kwotę 350 złotych. Wyrok ten został zaskarżony jedynie przez obrońcę oskarżonego na korzyść oskarżonego i na skutek apelacji obrońcy oskarżonego przedmiotowy wyrok został uchylony, a sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wyszku (wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce k. 132). W związku z powyższym w myśl art. 443 k.p.k. Sąd Rejonowy w Wyszku przy ponownym rozpoznaniu sprawy nie mógł wydać orzeczenia surowszego. Orzeczenie surowsze to takie orzeczenie, które w konkretnej sytuacji zwiększa zakres dolegliwości dla oskarżonego w porównaniu z orzeczeniem uchylonym. W ramach oceny dolegliwości dla oskarżonego uwzględnieniu podlega nie tylko kara lub zastosowany środek karny, ale również ustalenia faktyczne, kwalifikacja prawna czynu, a także wszystkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego, w tym również wysokość wyrządzonej czynem szkody.

Dlatego też w toku ponownego rozpoznawania sprawy Sąd Rejonowy nie mógł dokonywać ustaleń faktycznych mniej korzystnych dla oskarżonego A. N. (1) niż poczynił to Sąd rozpoznający sprawę pod sygn. II K 811/09. Dotyczy to również wysokości szkody wyrządzonej czynem oskarżonego i przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd nie mógł przyjąć, iż wysokość szkody przekraczała kwotę 350 złotych.

Dlatego też Sąd Okręgowy w myśl art. 443 k.p.k. uznał, iż wartość szkody wyrządzonej czynem oskarżonego A. N. (1) wyniosła 350 złotych. Ustalenie to spowodowało zaś konieczność zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu A. N. (1). Zgodnie bowiem z ustawą z dnia 27.09.2013 r. o zmianie ustawy - kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 9.11.2013 r. umyślne zniszczenie mienia, jeżeli szkoda nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia nie stanowi przestępstwa lecz jedynie wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. W chwili obecnej wysokość minimalnego wynagrodzenia wynosi 1.600 złotych, a więc $\frac{1}{4}$ tego wynagrodzenia to 400 złotych.

Dlatego też Sąd Okręgowy zmieniając opis czynu zarzuconego oskarżonemu A. N. (1) w zakresie wysokości wyrządzonej przez niego szkody jednocześnie zmienił jego kwalifikację prawną na art. 124 § 1 k.w. Jednakże w myśl art. 45 § 1 k.w. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. W związku z powyższym w chwili obecnej w myśl art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. zachodzi jedna z ujemnych przesłanek procesowych.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Ostrołęce na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie umorzył.

O kosztach orzeczono na podstawie 118 § 2 k.p.w.